

Een kerstmeisje van honderd jaar

Mijn enige schoonzus die nog leeft, werd op kerstdag honderd jaar. Tot kortgeleden woonde ze alleen in haar appartementje in Ukkel. Je maakte haar overgelukkig met een bezoek en nog meer met een wandeling. Stappen ging goed als ze maar je arm mocht vasthouden. En op tijd en stond werd een bank in het naburig park opgezocht om te rusten en te vertellen. Tijdens een van die sessies kwam haar geboorte op 25 december 1920 ter sprake. Haar ouders waren God extra dankbaar voor hun, op die gezegende dag geboren, dochtertje. Soms hadden ze het over hun 'kerstmeisje'.

Na een zware val, gevolgd door lange dagen in het ziekenhuis, was duidelijk dat dit hoogbejaarde kerstmeisje niet langer alleen kon blijven. Ze werd opgenomen in een rusthuis, had een kamer op de gelijkvloerse verdieping waardoor ze tot haar grote blijdschap vogels en bloemen van de grote, weelderige tuin kon zien. En niet te vergeten: dat ze kon zwaaien naar de vriendelijke tuinman die altijd een grote zwaai terugstuurde.

Zij is de schoonzus met wie ik van in het begin goed opschoot: afkomstig van Antwerpen, wat meteen een band schiep, een vrouw met zin voor humor, vaak grappig door haar directe en eerlijke reacties en behorend tot het no-nonsens-type: allemaal precieuze eigenschappen om recht te blijven bij de stormvlagen en zelfs tsunami's in een mensenleven.

Corona maakt het ook mijn schoonzus extra lastig, onder meer doordat ze zeer slecht hoort. Telefoneren met haar is schier onmogelijk, waardoor dit, vandaag zo welkom contactmiddel, vrijwel wegvalt. Maar ze betoont zich tevreden met wat kan: ze leest graag en kan genieten van wat het rusthuis zijn bewoners aanbiedt. En nu dus die honderdste verjaardag. Bezoek mocht niet, zelfs niet op die gedenkwaardige dag. Haar vier kinderen vroegen en bekwamen de toestemming om – elk om beurten met ook de klein- en achterkleinkinderen - vanuit de tuin te zwaaien en in handen en handjes te klappen. Twee mochten even binnen om bloemen en door de kleinsten getekende kaartjes af te geven. Alles werd gefilmd, ik kreeg de video toegestuurd, kon meegenieten. Het hoogtepunt van de viering was iets wat de regionale pers haalde. Mijn schoonzus was en is een grote fan van Roger Federer, een van de tenniskampioenen van deze tijd. Haar kinderen hadden met de hulp van een journalist, contact gevonden met de vader van Federer die meteen akkoord ging om zijn zoon te vragen mijn schoonzus een gelukwens te sturen. Wat ook geschiedde en de kroon zette op het feest van de eeuweling. Toen ze de brief met eigenhandig geschreven woorden en felicitaties van haar idool in handen kreeg, reageerde ze eerst vol ongeloof. Om, zodra het 'wonder' tot haar was doorgedrongen, de brief in de lucht te steken, te schateren en roepen dat het niet waar kon zijn. Ze

zwaaide met de brief, toonde hem stralend aan haar toekijkend nageslacht. Honderd jaar. Reagerend met het uitbundig enthousiasme van een jong meisje. Ik hield het niet droog toen ik haar zo zag. De dag na Kerstmis stond het in het plaatselijk nieuws van alvast de twee kranten die ik kon inkijken. En toen de lezers van één daarvan, nadien werd gevraagd welk kerstbericht hen het meest had geraakt, verscheen zij op de eerste plaats.

Mocht ik dit hier vertellen? Als kerstverhaal is het niet evident, maar ik waag het er toch maar op omdat het gaat over een hoogbejaarde vrouw die – ondanks covid-19 en lichamelijke en andere kwalen – nog zo blij kan zijn dat ze ervan uit de bol gaat. Dat is niet iedereen gegeven. Als oude mens gelukkig zijn met kleine dingen, is een kostbaar goed. Dat ik al wie dit leest maar vooral de generatiegenoten van ‘het kerstmeisje’ en ook de mijne, van harte toewens.

T.S.